

SCARLETT
SCOTT

IKAR

VOJVODA BEZ MENA

Vdova s tajomstvami a muž so zlomeným srdcom

SCARLETT
SCOTT

VOJVODA
BEZ MENA

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Scarlett Scott
NOBODY'S DUKE

Copyright © 2019 by Scarlett Scott
Translation © 2020 by Jana Seichertová
Cover design © 2019 Wicked Smart Design
All rights reserved.
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7038-1

Čitatelia, túto knihu opäť venujem vám

*Tu píše – vidieť ako priateľ chce ma.
A v tomto určil termín stretnutia.
Prostá vec... no ja predsa zblednutá
Plakala som!*

*Elizabeth Barrettová Browningová:
Portugalské sonety, 28*

PRVÁ KAPITOLA

Londýn 1882

Pre spoločnosť bola vojvodkyňou z Burghly. Pre manžela, ktorého zavraždili feniánski hrdlorezi, bola Aramintou, právne a spoločensky prijateľnou manželkou, ktorú svojím spôsobom miloval. Aj ona svojím spôsobom milovala sladkého Freddieho so srdcom anjela a s túžbou zmeniť svet, ktorý ho nikdy nepochopí a neprijme.

Až príliš dobre vedela, ako svet zaobchádza s čistými srdcami plnými nádeje.

„Ara.“

Kedysi bola aj ona čistá a plná nádeje.

Keď poznala muža, ktorý teraz zastal pred ňou v salóne Burghly House. Keď ho ešte milovala. Keď bola...

„Ara.“

Vlastné meno na ňu zapôsobilo ako trpká pripomienka ženy, ktorou kedysi bola. Temná vášeň v hlase, od ktorého sa jej pred mnohými rokmi roztriasli kolená, takmer rozvlnila vzdych. Aru obľiala horúčava a pochopila, že je stratená.

Neuvedomila si, že vstala, kým sa nezaknísala ako strom pod náporom silného vetra. Cítila, že ju obchádzajú mdloby. Zatmelo sa jej pred očami. Dlane, v ktorých stískala hodvábnu sukňu, zvlhli a ruky sa jej roztriasli.

Bol vyšší, než si ho pamätala. Aj širší a silnejší. Vždy pripomínal horu, ale dorástol do svojich kostí aj do svojej pokožky a výsledok jej vyrazil dych, hoci sa zúfalo snažila skryť, ako silno na ňu zapôsobil. Prepaľoval ju studeným, ľahostajným pohľadom. Svaly na čelustiach sa mu napínali, ale na tvári mal prázdny výraz. Líce mu pretínala hrozivá jazva.

Chvíľu premýšľala, ako k nej asi prišiel.

Potom si však pripomenula, že na tom nezáleží. Prestala sa oňho báť pred ôsmimi rokmi, v deň, keď naňho čakala iba s jedným kufrom a s pochabým srdcom. Nikdy neprišiel.

Dávna bolesť sa vrátila so stonásobnou silou a zasiahla ju, stojacu vo svojom nádhernom pozlátenom salóne, presne ako nôž. Hodiny plynuli, deň sa zmenil na krvavý večer a ona čakala a čakala. Jediný koč, ktorý prišiel, patrila jej otcovi. Odviezol ju, zlomenú a odmietnutú, späť do rodičovského domu, odkiaľ ušla.

„Vaša milosť, cítite sa dobre?“

Znepokojený hlas vojvodu z Carlisle prenikol Are do vedomia a pripomenul jej, že má obecenstvo. Nesmela sa ponížiť a prezradiť mu, že ju ešte vždy fyzicky priťahuje.

Prehltla žľč, ktorá sa jej hrozivo zrážala v hrdle, a sústredila sa na Carlisle. „Je mi tak dobre, ako sa dá očakávať vzhľadom na udalosti posledných troch mesiacov, vojvoda. Ale ďakujem za váš záujem.“

Carlisle naklonil hlavu nabok. „Smrť vášho manžela ma veľmi mrzí, pani. V liberálnej strane bol žiarivou hviezdou.“

„Áno,“ súhlasila, no chvenie v hlase sa jej nepodarilo potlačiť. Zmienka o Freddie v nej ako vždy vyvolala zdesenie a smútok. Bol dobrý človek, obdivuhodný manžel a otec. Nezaslúžil si zomrieť s prerezaným hrdlom a dusiaci sa vlastnou krvou v dublinskom parku. „Máte pravdu.“

Vojvoda bez mena

Carlisle stisol pery a zamračil sa. „Neviem si ani predstaviť hĺbkku vášho žiaľu a ospravedlňujem sa vám za našu dnešnú nevítanú návštevu. Keby som vás mohol zbaviť tohto bremena, veľmi rád by som to urobil.“

„Môj žiaľ je nesmierny,“ zašepkala, lebo stiahnuté hrdlo jej nedovolilo hovoriť nahlas.

Aj keď si to nerada priznávala, hlasivky jej neochromil iba smútok za Freddie. O hlas ju pripravil jeho pohľad. Doslova ju ním prepaľoval. Nehýbal sa a okrem jej mena nevyslovil ani slovo, napriek tomu mala pocit, že zo salóna vysal všetok vzduch.

„Ako som spomenul pred príchodom pána Ludlowa,“ pokračoval Carlisle formálnym tónom, „s veľkou ľútosťou vám musím oznámiť, že tí istí feniáni, ktorí zavraždili vášho manžela, pohrozili smrťou aj vám. Ministerstvo vnútra preto poverilo svojho agenta, aby zabezpečil vašu ochranu.“

Carlislove slová prenikali Are do mysle pomaly, akoby prichádzali z veľkej diaľky.

... pohrozili smrťou aj vám...

... tí istí feniáni, ktorí zavraždili...

... agenta, aby zabezpečil vašu ochranu.

Dych sa jej zrýchlil. Sukňu stisla v prstoch tak silno, že ju rozboleli hánky. Bremeň jeho spaľujúceho pohľadu však cítila ďalej. Bolesť, horúčava, svrbenie a zmätok ju zachvátili naraz.

„Mohli by ste tú hrozbu konkretizovať?“ Dala si záležať na tom, aby nespustila pohľad z vojvodu, ale kútikom oka videla i jeho. Svojou urastenou postavou vyplňal takmer celý salón.

Vojvoda z Carlisle, aj keď mal povest' nenapraviteľného sukničkára, vytvoril nečakané spojenie medzi ňou a ministerstvom, ktoré ju informovalo o Freddieho vražde a viedlo

vyšetrovanie s cieľom nájsť jeho vrahov. Ich predchádzajúce stretnutia boli rovnako silené ako toto. Vojvoda pri nich opakovane vyjadril sústrasť nad jej stratou a poskytol Are nové informácie o feniánoch, ktorí úkladne naplánovali Freddieho smrť.

V temných dňoch po manželovej vražde ju a Edwarda sprevádzali z Dublinu ozbrojení muži, ale myslela si, že všetky hrozby nechali za sebou v Írsku.

„Atentát, vaša milosť,“ odvetil Carlisle tichým, ale smrteľne vážnym tónom.

Tri úsečné a chladné slová ju zasiahli rovno do srdca.

Edward nesmel v priebehu troch mesiacov stratiť oboch rodičov. Are sa stislo srdce pri predstave, že by zostal na svete celkom sám. Jej krásny, dobrosrdečný chlapec. Urobila by čokoľvek, aby ho ochránila!

Vyschlo jej v ústach. „Chápem.“ Odmlčala sa a snažila sa spamätať. Miešali sa v nej rozpaky z jeho stálej prítomnosti a strach. „A čo Edward, vaša milosť? Zahrnuli do svojich vyhrážok aj syna, alebo ich adresovali iba mne?“

„Vášho syna v nich nespomenuli, vaša milosť,“ odvetil Carlisle.

„Máte syna?“

Mykla sa, jeho nahneváný tón ju zasiahol ako bič. Napriek tomu naňho nepozrela. „Nechápem dôvod prítomnosti vášho... spoločníka, vaša milosť. Vzhľadom na citlivé okolnosti by som radšej pokračovala v rozhovore s vami v súkromí.“

Ara odmietla vysloviť jeho meno. Odmietla naň dokonca myslieť. Nikdy nahlas nepovie, kým a čím v skutočnosti bol. Nemanželský syn. Nevlastný brat vojvodu z Carlisle. Muž, ktorému darovala svoje srdce aj svoju nevinnosť. Otec jej syna.

Vojvoda bez mena

Nie. Freddie bol Edwardovým otcom – jediným, ktorého kedy poznal. A tak to zostane, kým ju neuložia do hrobu.

Vojvodu z Carlislu jej netypický výbuch nevyviedol z rovnováhy. „Znovu sa ospravedlňujem, vojvodkyňa, ale dnes tu pána Ludlowa potrebujeme. Je skúsený agent a ministerstvo vnútra ho poverilo, aby vás ochraňoval.“

„Nie!“ skríkla z plných pľúc.

Veľmi ju však prekvapilo, že to isté slovo súčasne s ňou zopakoval ďalší hlas – chrapľavý, hlboký a neskutočne zamatový.

Patril jemu.

Letmo naňho pozrela, ale zúrivosť, ktorá sa mu odrazila v hlbokých hnedých očiach, ňou otriasla. Pod pokojným výzorom zjavne bublala nenávisť.

„Nebudem ju strážiť za nijakých okolností, Leo. Nájdí na to niekoho iného,“ posmešne poradil Carlislovi. „Kohokoľvek.“

Potom sa zvrtol na päte, vyšiel z jej salóna a zabuchol za sebou dvere.

Nohy ho nemohli odniesť preč dosť ďaleko ani dosť rýchlo. Dočerta so všetkými! Dočerta s Leom! Ale predovšetkým dočerta s ňou! Iste, čas a vzdialenosť neboli všeliek, no Clayovi poskytovali jedinu útechu a teraz ho pripravia aj o ňu, ak im to dovoľí.

To v nijakom prípade nedopustí. Raz ho už zlomila. Druhý raz sa to nestane.

Jeho túžba niečo alebo niekoho udrieť – živená nenávisťou zrodenu zo zúrivosti, ktorá v ňom už dlho tlela – nikdy nebola silnejšia. Tá žena sa za osem rokov vôbec nezmenila.

Možno pôsobila trochu krehkejšie ako vtedy. Pravdaže, so svetlou pokožkou, s medenými kučeravými vlasmi a s modrofialovými očami orámovanými dlhými tmavými mihalnicami, ktoré na muža hľadeli, akoby mu videli až na dno tmavej duše, bola vždy krásna.

Ara, jeho Ara.

Nie moja Ara.

Už nie.

Jasne si to uvedomil v deň, keď svojmu otcovi priznala, že nemanželský syn vojvodu z Carlisle ju pripravil o nevinnosť. Čepel noža na líci ešte vždy cítil, akoby ho porezali iba včera. Aj odporný dych muža, ktorý ho poznačil na celý život. Jazva ho bolela a páčila. Trvalo, fyzicky mu pripomínala, prečo nesmie ani dýchať rovnaký vzduch ako žena, ku ktorej sa práve obrátil chrbtom.

„Clay!“

Prísny hlas nevlastného brata ho zastavil, ale znehybnel iba z povinnosti, pre nič iné. Keby bolo po jeho, už by mal za sebou polovicu cesty cez Londýn a ďalej by zväčšoval vzdialenosť medzi sebou a ženou, ktorú kedysi miloval.

Stisol päste a prudko sa obrátil. Leo, rovnako vysoký a tmavý, ale nie taký široký ako Clay, mal v živote šťastie – vzišiel z počestného manželského zväzku, čo z neho po smrti ich otca pred niekoľkými rokmi urobilo právoplatného vojvodu. Aj keď sa narodil o tri mesiace neskôr ako Clay, v tajnej službe zriadenej ministerstvom vnútra pod názvom Zvláštna liga mu bol nadriadený.

Tieto dve krivdy budú Clayu trápiť zrejme až do smrti.

Čakal, kým sa Leo k nemu priblíži, a nasilu krotil hnev.

„Dočerta, kam si sa vybral?!“ oboril sa naňho nevlastný brat bez úvodu. Podráždenie mu skrivilo črty tváre, takže pôsobil ešte hrozivejšie než zvyčajne.

Vojvoda bez mena

Upokoj sa, Clay. Čaká vo svojom malom pozlátenom salóne, odkiaľ zrejme počuje každé slovo. Nedopraj jej radosť z poznania, že pohľad na ňu tá aj po mnohých rokoch silno zasiahol. Už nikdy jej neukáž svoju slabosť.

„Úctivo žiadam o preloženie na iné miesto,“ odsekol.

Leo ani na sekundu nezaváhal. „Nie.“

Clay odolal túžbe zrevať alebo udrieť brata pästou do tváre. „Dovoľ, aby som svoju žiadosť preformuloval. Svoje preloženie nežiadam. Trvám na ňom.“

Leo naňho zabľýskal úsmevom. „Znovu opakujem nie.“

„Nemôžem ju strážiť,“ ticho priznal Clay.

Nechcel to nahlas priznať, najmä nie bratovi, ktorý s obľubou využíval slabosti iných. Možno mali spoločnú krv, ale Leo nikdy nikomu neustúpil. Vďaka matke sa vyznačoval dokonalým sebaovládaním a prísnosťou, zatiaľ čo Clay po svojej zdedil mäkké, láskavé srdce.

To však už neplatilo.

„Môžeš a musíš,“ opravil ho Leo. „Dobre vieš, čo sa stalo manželovi vojvodkyne.“

Vojvodu z Burghly, britského tajomníka pre Írsko, spolu s jeho zástupcom uprostred jarného popoludnia dobodali na smrť v dublinskom parku. Obklúčili ich muži ozbrojení nožmi, ktorými im spôsobili smrteľné zranenia. Aj keď lotri po zbabelom útoku ušli, dôkazy viedli iba jedným smerom: k feniánom.

„Pravdaže to viem, Leo,“ precedil pomedzi zuby a ešte silnejšie stisol päste. „Ale jej stráženie nevyžaduje moju prítomnosť v tomto dome. Nemôžem... nezostanem tu. Liga má veľa agentov. Vyber namiesto mňa iného.“

„Nikto iný sa ti nevyrovná, Clay. Toto poverenie prijmeš a budeš ju strážiť, lebo jednoducho musíš.“ Leo sa odmlčal a potom tichšie dodal: „Viem, že vy dvaja ste v minulosti

prežili románik, ale netušil som, že k vojvodkyni ešte vždy niečo cítiš.“

„Mýliš sa,“ vyhlásil Clay až príliš dôrazne.

V skutočnosti k nej však naozaj niečo cítil. Nenávisť. Hnev. Zúrivosť. Všetky tieto pocity v ňom zanechala spolu s jazvou a rovnako ako nôž, ktorým mu porezali tvár, ho zmrazili na celý život.

„V tom prípade nevidím jediný dôvod, ktorý by ti bránil to miesto prijať.“ Leov tón naznačoval konečnosť jeho rozhodnutia.

Ale ja áno, dočerta! zúrive si pomyslel Clay. Mám na to všetky možné dôvody.

„Nemôžem byť blízko nej, Leo.“ Tak, a už to bolo vonku. Otriasol ním už pohľad na ňu. Keby vedel, že sa stala vojvodkyňou z Burghly, do Burghly Housu by sa vôbec neunúval. Bola ako zlomené rebro – pri každom nádychu mu spôsobovala bolesť a ohrozovala pľúca. „Úmyselne si ma oklamal, aby si ma sem dostal.“

„Neoklamal som ťa,“ namietol Leo potichu, aby ho nepočuli v salóne. „Konal som v najlepšom záujme ministerstva vnútra, Zvláštnej ligy a vojvodkyne. Riad' sa rozumom, Clay, nie srdcom.“

„Pokiaľ ide o tú ženu, rozumnejší by som už nemohol byť,“ zavrčal. „Ubezpečujem ťa, že moje srdce s tým nemá nič spoločné. Ale moja trpezlivosť, môj hnev a môj zdravý rozum... už jednoducho neznesú jej prítomnosť.“

Leo zostal neoblomný. „Nesmieme dovoliť, aby si feniáni vybrali ďalšiu obeť. Vražda vojvodkyne na anglickej pôde spolu s bombovými útokmi, ktoré sme zažili alebo zmarili, by vyvolala strach a rozpútala hotové peklo.“

Vražda.

Arina vražda.

Vojvoda bez mena

Jej vražda.

Myšlienky na ňu spôsobili, že Clay vytriezvel. Zúrivosť nahradil ochromujúci strach. Hoci nenávidel pohľad na ňu a všetko, čo mu urobila – Arinu zradu a ochotu odhodiť ho ako staré šaty –, pri predstave, že by mala skončiť rovnakou smrťou ako vojvoda, v ňom vzkypela žľč. Vyhrážky vznesené proti nej na ministerstve vnútra nebrali na ľahkú váhu. Feniáni sa usilovali o nezávislosť Írska a bez váhania zastrašovali, odpaľovali bomby a zabili každého, o kom si mysleli, že im stojí v ceste k jej dosiahnutiu.

Dômyselnou súčasťou ich diabolského plánu bolo rozpútať v Anglicku vojnu bez vyslania armády na jeho územie. Skupinky sprisahancov už prenikli do rôznych miest a prístavov. Minulý rok vybuchla v Salforde bomba a zabila mladého chlapca. Ďalšie rebeli odpálili v Liverpoole a rôzne sprisahania odhalili a zmariť po celom Londýne.

Teraz otvorili ďalší front, pričom sa zamerali na predstaviteľov vlády, akým bol napríklad vojvoda z Burghly... a jeho vdova. Aru ohrozovali najbezcitnejší, najodvážnejší, najnebezpečnejší muži, ktorí boli presvedčení, že nemajú čo stratiť.

Aj tak však nebol za ňu zodpovedný. Odo dňa, keď sa ho rozhodla zničiť, preňho neznamenalá vôbec nič. Nebude ju ochraňovať. Takú ťažkú úlohu by jednoducho nezvládol.

Pokrútil hlavou. „Je mi ľúto, Leo, ale ktorýkoľvek člen ligy sa na to hodí rovnako dobre ako ja, ak nie lepšie. Nemôžem predstierať, že mi je ľahostajná, a podľa potreby ju strážiť. Nútiť ma do toho by bolo nemúdre a nebezpečné pre urodzenú paniu, ktorá má právo na bezpečnosť ako každý iný.“

„Nikto sa na tú úlohu nehodí lepšie ako ty, Clay.“ Leov tmavý pohľad bol neúprosný. „Prekazil si desiatky pokusov

o atentát. Pri strážení vojvodkyne z Leedsu si odvieďol chvályhodnú prácu a bez problémov si si poradil v domáckejšom prostredí, než na aké si bol zvyknutý.“

Vojvodkyňa z Leedsu sa mala stať obeťou vražedného sprisahania a Clay ju pred ním spoľahlivo ochránil. Pritom sa spriatelili. Mala anjelské srdce a najradšej by sa ujala všetkých túlavých psov a mačiek v Londýne, ale nebola ako Ara.

Nikdy ju nemiloval.

Nebolo dôležité, koľko času prešlo. Clay ešte nezabudol na chvíle, ktoré strávil s Arou. Ako ju bozkával a objímal, zapletený do jej lesklých kučeravých vlasov. Na tichý chichot, ktorému sa neubránila, keď jej perami a rukami blúdil po tele.

Potriasol hlavou, aby sa zbavil spomienok, ktoré sa okolo neho ovíjali ako brečtan a hrozili mu zadusením. „Naša spoločná minulosť tú možnosť vylučuje. Ale čo by si povedal na Strathmora? Na stráženie vojvodkyne by sa skvelo hodil.“

„Poverili ho inou prácou,“ úsečne odvetil Leo. „Tvoje námietky ma už unavujú, braček, lebo sú v najhoršom prípade nepodstatné a v najlepšom nepresvedčivé. Ja aj ministerstvo vnútra sme vybrali za jej osobného strážcu teba.“

„Na to zvysoka kašlem!“ vybuchol Clay, ktorého celkom prešla trpezlivosť. „Nebudem ju strážiť a basta!“

„Dočerta, Clay.“ Brat naňho uprel zamračený pohľad. „Nechcem to urobiť, ale nedávaš mi inú možnosť. Ak toto poverenie neprijmeš, postavím ťa mimo služby. Ministerstvo vnútra žiada, aby si splnil svoju povinnosť, a nikoho iného nechce. Vôbec ti nenapadlo, že vzhľadom na tvoju minulosť som sa ťa už pokúsil nahradiť?“

Clayovi sa srdce rozbúšilo rýchlejšie. Hruď sa mu dvíhala a klesala, dýchalo sa mu čoraz ťažšie. Ani sa mu nesnívalo, že Leo sa ho niekedy pokúsi ochrániť. Keď dospievali vedľa

Vojvoda bez mena

seba, Leo neprejavil ani štipku sentimentality. Aspoň Clay si ju uňho nikdy nevšimol.

„Postavíš ma mimo služby,“ zopakoval roztrpčene, akoby mu tie slová zhorkli na jazyku. Práca v Zvláštnej lige sa v posledných ôsmich rokoch stala zmyslom jeho života. Keď ho Ara zradila, zostala mu už iba ona. A teraz, znovu pre tú ženskú, príde aj o ňu.

Aké výstižné!

„Mrzí ma to, ale áno, braček.“ Leov smutný tón mu prezradil viac, než keby sa mu ospravedlnil.

Clay prehltol žlč, ktorá mu zo žalúdka stúpila až do hrdla. „Takže inú možnosť nemám?“

Leo stisol pery. „Obávam sa, že nie.“

Clay sa obrátil a vykročil po chodbe, odhodlaný vybiť si zlosť na prvom predmete, ktorý zbadá. Nevidel však nič, do čoho by mohol udrieť, iba steny pokryté damaskom a stoly plné harabúrd. Jej fotografií. Fotografií jej manžela. Fotografií ich dvoch s malým chlapcom.

Nevládal im čeliť, a tak sa znovu obrátil čelom k svojmu osudu. O svojom živote nikdy nerozhodoval. Prečo by toto poverenie malo byť iné? Urobí, čo musí. Inú možnosť jednoducho nemá.

„Tak dobre. Poverenie prijímam.“ Odmerane prikývol. Len čo vyjadril súhlas, na hrudi sa mu usadil ťažký balvan. Mal pocit, akoby nad ním vyniesli rozsudok smrti a oznámili mu, že čoskoro sa bude hojdať na šibenici.

„Si chlapík!“ Leo podišiel k nemu a potľapkal ho po pleci. „Viem, čo ťa to stojí, Clay, a nemysli si, že si to nevážim. Budem ďalej vyvíjať tlak na správnych miestach, aby ťa konečne povýšili do šľachtického stavu.“

Po Clayovom predchádzajúcom poverení sa objavili chýry, že za služby preukázané Korune ho možno odmenia

šľachtickým titulom. Clay však bol dosť múdry, aby v takú možnosť nedúfal.

„Myslíš si, že mi na tom záleží?“ pohľadovo skrivil pery. „Po titule som nikdy netúžil a nikdy nebudem.“

Ale bola to lož a Clay to vedel. Pravda bola, že keby sa narodil ako šľachtic, ešte by mal Aru. Nikdy by ju nestratil.

„Aj tak si zaslúžiš odmenu za služby preukázané Korune,“ vyhlásil Leo. „Nepoznám lepšieho muža, ako si ty.“

„Robím to iba preto, lebo musím,“ zdôraznil Clay. „Ale nepáči sa mi to, Leo. A ani na to nezabudnem.“

Nevlastný brat sa naňho tajomne usmial. „Tak to pripíšme na dlhý zoznam chýb, ktorých som sa v živote dopustil.“

Clay mohol len dúfať, že jednu práve nerobil aj on.

